

Björn Elgerd och Kristofer Kamiyasu i "Ömheten".

För många tårar

Naken realism utan vita älgar, utan poetisk symbolik, komplexa relationsvävar och komplicerade tidshopp. Bara två unga, förälskade män på en svart scen och en dödlig sjukdom som tassar i deras fotspår, som snart är ikapp.

fallande, rasande och förtvylade Rasmus – en alldeles nytexaminerad skådespelare att hålla ögonen på. Kristofer Kamiyasus Benjamin bär honom så lång han orkar, tills hans själv går sönder – sedan plockar han ihop sig och bär en bit till.

Jonas Gardells pjäs *Ömheten* från 1989 är den kärna ur vilken sedan hela det stora eposet om

1980-talets
aidsepidemi *Torka aldrig tårar utan handskar*, som romantrilogi och miniserie för tv, kom. Det handlar om Benjamin och Rasmus som knappt hunnit kliva ut genom de svårforcerade garderobsdörrar som deras inskränkta barn-
domar försett dem med förrän

Rasmus smittas med hiv och utvecklar aids. I scener omväxlande från deras gemensamma lägenhet den dag då Rasmus berättade om sin sjukdom för sina föräldrar och från sjukhusrummet under de sista timmarna i hans liv spelas detta täta, drabbande drama upp i absolut närhet till det verkliga och vardagliga.

Jonna Nordenskiöld som regisserat har funnit ett tilltal som lyfter fram det sköra och vackra i två liv som egentligen just börjat men ändå redan konfronteras med slutet. Björn Elgerd är fenomenalt känslig som den sönder-

Ralph Carlsson hittar rätt som Rasmus hopplöst buffliga pappa, som klampar in med hela sitt man-

TEATER

» Ömheten

av Gardell

Regi: Jonna Nordenskiöld

Scenografi: Sven Haraldsson

I rollerna: Björn Elgerd, Kristofer Kamiyasu, Katarina Ewerlöf, Ralph Carlsson

Scen: Stockholms stadsteater, Klara-scenen

Speltid: 1 tim 35 min

lighetskomplex och inte förmår annat än att sära och förstöra; Katarina Ewerlöf gör mamman med en återhållen beskäftighet.

Det blir i stora stycken just så berörande som det borde bli. Två tredjedelar in i föreställningen torkar jag bort några tårar. Det är en grym sann-

saga, denna om unga män som dog i en värld som fruktade dem och föraktade dem och det tafatta hos föräldrarna. Det valpiga i kärleksrelationen mellan Benjamin och Rasmus förstärker exakt hur grymt det är när en ung människa måste dö.

Men så dras allt några varv för mycket, varje liten aspekt av denna situation måste lyftas fram i ljuset, visas upp och mjölkas på känsla och det paradoxala inträffar att dramat i stället tappar en del av sin känslomässiga kraft.

Jenny
Aschen-
brenner

Affonsblad + 12 12 15